

I STÁŘÍ PŘINÁŠÍ REKORDY

NA LYŽÍCH
NA OBA PÓLY

ZDENĚK CHVOJ

● — pointa

I stáří přináší rekordy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdeněk Chvoj

I stáří přináší rekordy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

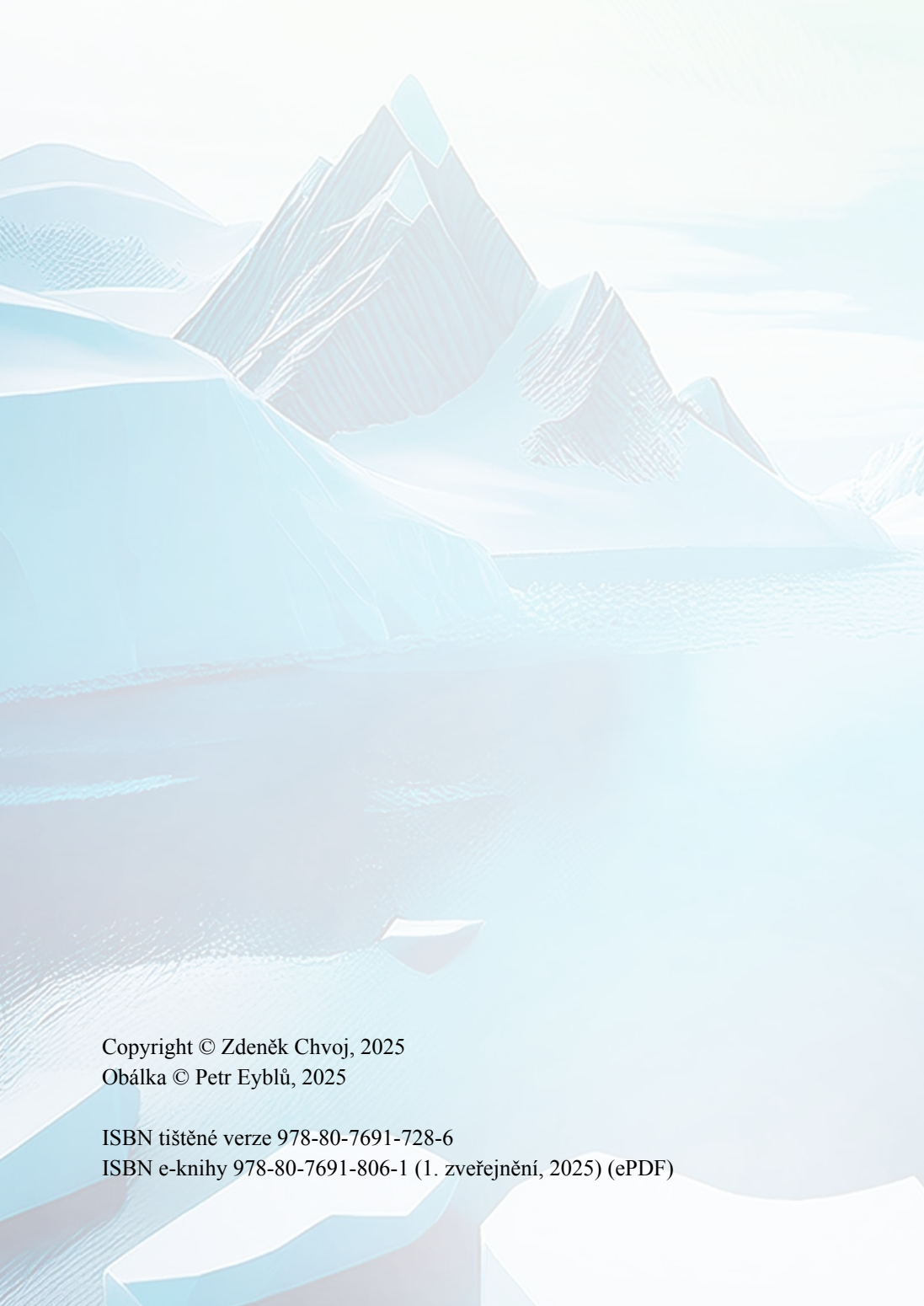
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZDENĚK CHVOJ

I STÁŘÍ
PŘINÁŠÍ
REKORDY

NA LYŽÍCH
NA OBA PÓLY

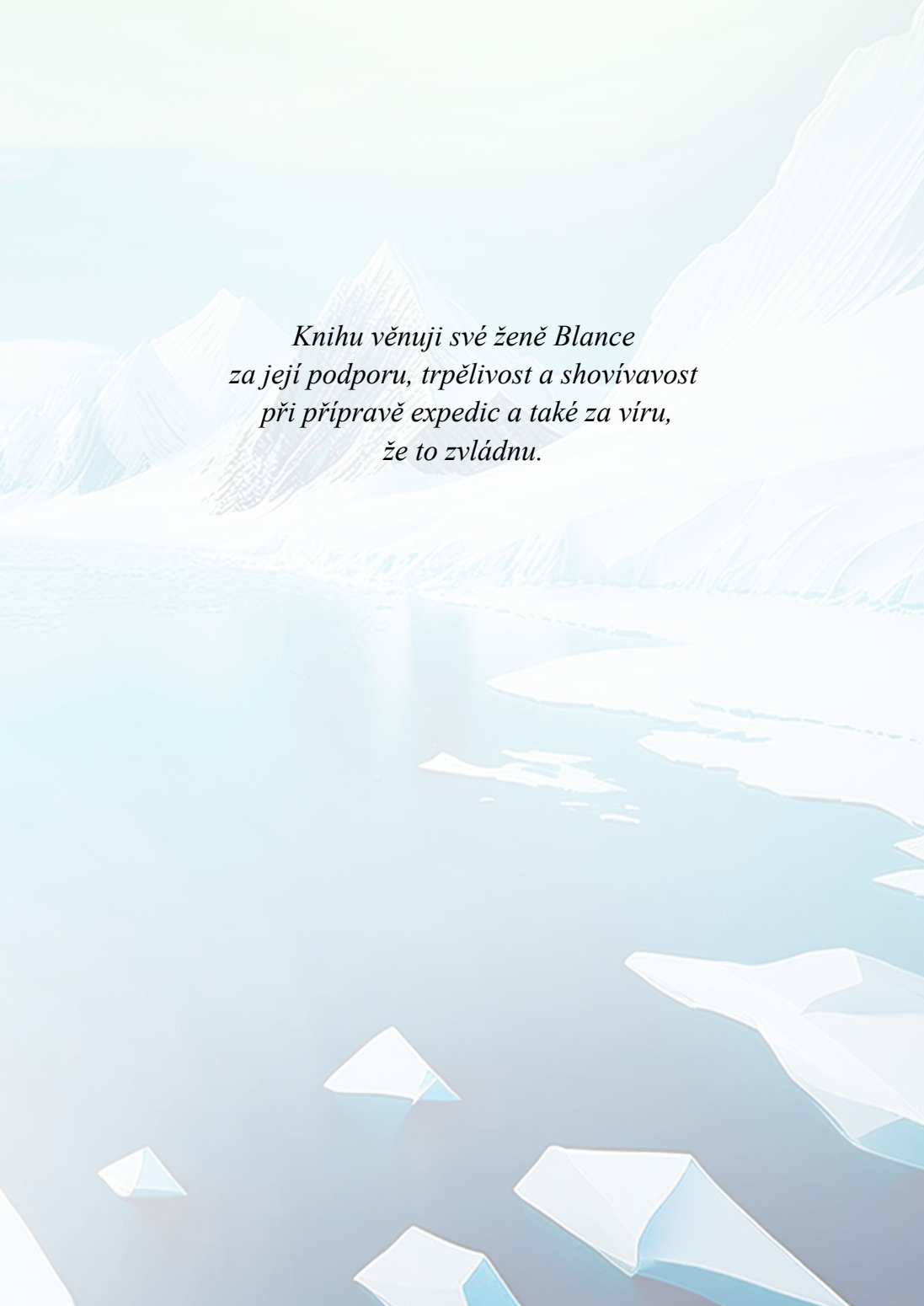

Copyright © Zdeněk Chvoj, 2025

Obálka © Petr Eyblů, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-728-6

ISBN e-knihy 978-80-7691-806-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Knihu věnuji své ženě Blance
za její podporu, trpělivost a shovívavost
při přípravě expedic a také za víru,
že to zvládnu.*

PROLOG

Je skoro půlnoc. Kdesi uprostřed Severního ledového oceánu se na ledovou kru snáší vrtulník z polární stanice Barneo s naším týmem na palubě. Pilot ani nevypíná motory, rychle vystupujeme a vyhazujeme saně a lyže. Za chvíli se vrtulník opět zvedá a mizí v oblaku rozvířeného sněhu. Jsme na 89° s. š., teplota -37°C , vítr a kolem jen nekonečná pustá pláň ledu a polámaných ker.

Tak začínal můj vysněný pochod k severnímu pólu v sobotu 14. dubna 2018. Samotná cesta začala ovšem mnohem dříve. Možná už v dětství se někde v mém nitru rodila touha se alespoň seznámit s podmínkami, které museli překonávat první objevitelé nových světů, dobyvatelé severního i jižního pólu nebo horolezci v Himálaji.

Jako malý kluk jsem býval často nemocen, a abych se doma nenudil, kupovala mi maminka dobrodružné knihy. Mezi nimi byly i knihy věnované objevitelským cestám. Tyto vzrušující příběhy jsem čítával nejraději. Ale tehdy, v padesátých letech minulého století, bylo odvážné si jen představit, že bych se na pustá místa Arktidy, Antarktidy nebo na Himálaj podíval.

Když jsem trochu povyrostl, byla mojí největší zálibou matematika a fyzika. Toužil jsem poznat, jak fungují děje v přírodě a jaké jsou její základní zákony. To mne později přivedlo ke studiu teoretické fyziky na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy, které jsem úspěšně dokončil, a celou svoji profesní dráhu jsem věnoval bádání ve fyzice jako vědecký pracovník Fyzikálního ústavu Akademie věd. Za svoje práce v teoretické fyzice jsem získal několik ocenění a titulů.

Rád jsem také plaval. Na univerzitě jsem byl členem plaveckého oddílu Slavie MFF. Trénovali jsme kromě neděle každý den. V závodním plavání jsem pokračoval i během prezenční vojenské služby v oddíle Dukly Tábor. Plavecké tréninky mě udržovaly v dobré fyzické kondici.

S krásami zasněžených hor jsem se seznámil také na univerzitě a hned mne podmanivá atmosféra zimy v horské krajině uchvátila. Na lyžařském kurzu jsem poprvé nazul běžky a úplně jsem jim propadl. Na sjezdování jsem nebyl moc šikovný a také jsem se mu příliš nevěnoval, ale běžky, to bylo něco jiného. Volný pohyb v přírodě, túry od boudy k boudě na hřebenech hor, to jsem si oblíbil a s kamarády z plaveckého oddílu jsme v zimě na horách často pobývali někdy týden, někdy jen o víkendu. Moc jsem se na výlety neoblékal a trochu se otužoval a získával tak fyzickou i psychickou odolnost.

V relativně volnějším období šedesátých let a pak zvláště po ukončení vojenské služby jsem své záliby obohatil o poznávání nových zemí, rozdílných kultur, krás světové architektury, umění a také úžasných kouzel přírody. Na cestách mne často doprovázela má žena Blanka.

Na svatební cestu jsme se spolu vydali autem do Norska, kde jsme 4. srpna 1979 v 0:15 překročili severní polární kruh. To pro nás byl silný zážitek. Poprvé jsme vstoupili do polární oblasti.

Po roce 1990 se možnosti cestování radikálně změnily. V Antarktidě jsme strávili celý měsíc a později jsme pravidelně jezdili lyžovat do Laponska za polární kruh. Vrcholem pak byly expedice na severní a jižní pól, které byly oceněny zápisem do Guinnessovy knihy světových rekordů.

O tom, jak k tomu došlo a co vše bylo třeba překonat, se vypráví v této knize.

I. PRVNÍ DOTEKY ANTARKTIDY

8. 12. 1999 – 12. 1. 2000

Na začátku tohoto příběhu je třeba se zmínit o jedné zvláštní osobnosti, bez které bych tuto knihu nepsal. Jde o Jaroslava Pavlíčka, dobrodruha, který rád cestoval do hor a odlehlých krajů a nakonec se rozhodl, že vybuduje základnu, kde by se trénovaly a testovaly možnosti přežití v drsné přírodě. K této aktivitě si vybral právě Antarktidu, zemi odlehlou od civilizace s dostatečně nepříznivým podnebím, a na ostrově Nelson v Jižních Shetlandách zřídil prostou stanici ECO-Nelson. Mne a Blanku velmi lákalo na ní pobývat.

Ke šťastným okamžikům našeho turistického snažení patřilo seznámení s Jaroslavem. Navštívili jsme jeho přednášku o stanici v Antarktidě, popovídali si o tom, kde a jak jsme už byli, a možná si i padli do oka. To ještě ale vůbec neznamenal, že se v Antarktidě nakonec ocitneme. Bylo třeba projít jeho vstupním testem fyzické a psychické odolnosti.

Dohodli jsme se, že test proběhne na začátku října 1999, a ve správný čas odjeli do Písku, kde nás očekával ještě se dvěma nadšenci těšícími se na pobyt v drsné přírodě.

Druhý den jsme v pěti nasedli do starší Škody 120 a vyjeli směrem Dachstein. Do Obertraupu, k lanovce v Dachsteinhofu, jsme dorazili odpoledne. Trochu přšelo a po spravedlivém rozdělení jídla, stanu, vaření apod. do batohů jsme začali stoupat směrem k chatě Simonyhütte přímo po sjezdovce. Pravidelný rytmus osmi kroků, zastavení a osmi hlubokých nádechů nám umožnil efektivně postupovat dál. K večeru už jsme byli dost

Mapa ostrova Nelson, kde ležela naše základna.